

Pest megér egy estét

A méltóságosan nagy irodák estébe hajló látványa és a kattogó billentyűzetek hangja töltötte be a hivatali szobákat. Balázs, egy középkorú hivatalnok, már túl volt egy hosszú, fárasztó napján, amikor kilépett a friss budapesti estébe. A város megelevenedett körülötte, ahogy Budáról Pestre villamosozott át, talán olykor bele is merült egy kicsit a szeme lecsukásának lehetőségébe. Színes fényű reklámtáblák tükröződései táncoltak a szemüvegén, és ahogy siklott a sárga szerelvény, az ablakon kinézve lehetett látni, ahogy az utcák megtelnek emberekkel.

Amikor lelépett a villamosról, az ajtók zaján kívül más hangra is figyelmes lett. Egy távoli bár zenés estéjének részletei szűrődtek be a fülébe: Legyen a Horváth kertben Budán..., Egy kis édes félhomályban.... A csábító dallamok kezdtek csendben kúszni a ritmust doboló ujjába, és ahogy közelebb ért, egy újabb ismerős dal szövegére csodálkozva fütyörészni kezdett. Felismerte a slágert, ami gyermekkorában többször szólt a rádióban: Pest megér egy estét. Elindult követve a dallamok hívogatását, egy kis bárban találta magát, amely tele volt egy réginek hitt éjszaka hangulatával, amelyről talán történetfoszlányokból hallhatunk és álmodozhatunk, amelyek a harmincas években sziporkáztak a kávéházi szeparék mindennapjaiban. Magas, díszített mennyezettel, melyekről ólomüveg csillár lóg le, finoman szórva a félhomályos fényt a sűrű mahagóni asztalokra. Az asztalokon sötétbarna porcelán kávéscsészék, melyek csillognak a fényben. Vastag, bársonyos szőnyegek terülnek el, melyek lágyan tompítják a lépések zaját, így megzavarni nem is lehet az éneklést és a zongora hangját. A falakat hosszú, fából készült szeparék osztják szekciókra, melyekben kisebb asztalok találhatóak. A pincérek elegáns, fehér galléros ingben és fekete mellényben járnak a teret, kedvesen kiszolgálásban részesítve a vendégeket. Egy hosszú pult húzódik végig a helyiség egyik oldalán, mely mögött kávégépek idézik a kor atmoszféráját, mialatt a barista művészi tejes habrajzokat készít a frissen főtt kávék tetejére. Balázs elbűvölten figyelte a színes öltözetű, vidám társaságot. Egy újabb dallam ütötte meg a fülét: Hétre ma várom a nemzetinél... Balázs szívét átjárta a nosztalgia édes érzése, miközben a dalok egyre csak követték egymást. Mindegyik hozott vissza emlékeket, kalandokat, régi szerelmeket és elveszett pillanatok. Ezek annyira képesek voltak megelevenedni, hogy lélegzetét és szívverését is áthatották, olykor a szemében is apró könnycsillogást okozva, persze amennyire az egy nosztalgiázó férfihez illik, diszkrétan pár erős pillantással szeretetteljes mosollyá szelídítette ezeket. Két órát töltött el a bárban, néha félrehajolva, hogy megpróbálja meglesni vajon lát-e ismerős arcokat a vendégek között, de nem. Csak ott ült félhomályban egy kis asztalnál elmerülve a felbukkanó emlékeibe.

Akkor eszmélt fel, amikor egy újabb zene első pár taktusa csendült fel, és Balázs szeme szinte kipattant. A dal, ami szólt a Mennyből az angyal.

„Nyáron, egy bárban, karácsonyi éneket játszanak?” - Balázsnak ez kissé furcsának tűnt, de a meglepődését hamar elvarázsolta és meghatotta a dal, ami a szíve mélyéig hatolt, és visszavitte őt egészen a gyerekkori karácsonyokig. A többi vendég is észrevette a szokatlan dallamot, és elkezdtek egymásra nézni, majd kuncogni. Balázs nevetni kezdett, miközben körülnézett. Az emberek csodálkozva fordultak egymás felé, mintha egy titkos viccen osztoznának. A mosolygás Balázs arcán még mindig ott volt, amikor elindult a bár ajtaja felé. Kilépvé a szabadba, megállt egy pillanatra, hogy sétál egyet az utcán. A távolban egy másik báról is zene szűrődött ki. Ahogy elindult felé, hirtelen megállt. Valami furcsát érzett, visszafordult... „Nem stimmel! Karácsonyi dal? Nyáron?” – ismételte magában. Az egész helyzet egyszerre lett zavaró. Balázs visszament a bár elé, ahonnan indul. A hely, ahol néhány perce még bent ült, eltűnt. Helyette csak egy elhagyott épület állt, régi bárpulttal és székekkel. Balázs egy pillanatra elképedt, majd újra megrázta a fejét, de a kép nem változott. Egy pillanatra úgy érezte, mintha bár visszatért volna a múltba, de a nosztalgia hirtelen nyomasztóvá vált. A karácsonyi dal, a pesti dalok, a vidám emberek, mind eltűntek. Balázs szíve összeszorult, ahogy visszanézett a csillagokkal teli égboltra. Egy buckaként jövő pillanat vetett véget a merengésének, amikor arra eszmélt, hogy valójában csak álmodott, elszundított a villamoson és már a végállomásnál figyelmezteti a sárga villamos hangszórója, hogy: „Végállomás, kérjük kedves utasainkat, hogy hagyják el a szerelvényt”. Észlelte a helyzetet gyorsan leszállt.

A másnap reggeli hivatali kávénál elmesélte a kollégáinak a történetet. Az iroda konyhájában ültek. A kávéfőző gép kellemes zúgása aláfestette a történetét, mely időnként félbeszakadt, ahogy a többiek kávé tölthettek maguknak. A munkatársak egyre jobban figyeltek rá. A történettel egy pillanatra ők is részeseivé váltak annak a varázslatos élménynek. Ekkor mindannyian megértették, hogy miért szereti ennyire a régi időket idéző bárokat - nem csak a látvány, hanem az új helyek és élmények miatt is. Balázsunk a történet végén kacsintott a kollégákra: Pest megér egy estét.